Elin Carlsson

Folke Björk

Missionär Elin Carlsson har fått hembud. Det skedde måndagsförmiddagen den 25 februari på Kronoparkens sjukhem i Karlstad. Hon var inne på sitt 96:e år och var beredd på och längtade också efter uppbrottsordern.

Missionärskallelsen blev aktuell för Elin mycket tidigt. Det skedde första gången när hon hörde berättas om att missionär Maria Nilsson från Nössemark i Dalsland hade avlidit på båten på väg hem från Kongo. Elin var bara 10 år då.

Tanken på att gå in den gärning som hade varit Marias släppte henne aldrig och den fanns med under hela hennes utbildningstid då hon utbildade sig till sjuksköterska. Hon har berättat att hindren var många för att kallelsetanken skulle förverkligas, men när vägen äntligen öppnades kände hon att hon gick in i uppgiften ledd av Herren själv.

Den vissheten skulle hon behöva under många påfrestande år och den hjälpte henne att bära och dela sina medmänniskors bördor och lidanden och att aldrig misströsta.

Hösten 1920 till våren 1921 studerade hon vid Teologiska Seminariet på Lidingö och resta på hösten 1921 till Paris för språkstudier. Därifrån blev det uppbrott redan i mars 1922 och när hon i april nådde Mukimbungu och var väg uppför backen till sjukstugan där Maria Nilsson drygt tjugo år tidigare hade arbetat, då kände Elin att hennes tankar som 10-åring inte bara var barnfantasier.

Hela hennes första arbetsperiod fram till sommaren 1925 tjänstgjorde hon vid Mukimbungu. Större delen av hennes fortsatta gärning blev också förlagd till samma land, Belgiska Kongo, nuvarande Zaire, med undantag för några år i Franska Kongo.

Elin kom hem till Sverige efter sin tredje arbetsperiod i Kongo, strax för andra världskrigets utbrott 1939. Kriget hindrade henne länge från att fara ut igen men den 16 mars 1943 resten hon tillsammans med sex missionärer mitt under brinnande krig ut igen för att avlösa trötta missionärskollegor.

När hon under sin femte och sista period kom från Ngouedi över bergen till Kingoyi för att ta över sjukvården där, kom hon med obrutna krafter och ett engagemang som gjorde att alla kände att hon brydde sig om dem. Hennes engagemang för Afrikas folk upphörde inte när hon kom hem i december 1955.

Många är de sändningar med sjukvårdsmateriel m.m. som på hennes initiativ gått ut till Kongo och Zaire och hon kunde tala om människorna där nere på ett sätt som gjorde att vi kände att de angår oss.

En Guds tjänarinna och en sann vän har lämnat oss. Vi saknar henne, men vi tackar också Gud för Han gav oss genom henne.